ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ
ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Βρυξέλλες, 30.1.2014
COM(2014) 46 final

2014/0021 (NLE)

Πρόταση

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

για την έγκριση, εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της Σύμβασης της Χάγης, της 30ής Ιουνίου 2005, για τις συμφωνίες παρέκτασης της δικαιοδοσίας

ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ

1. ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΗΣ ΠΡΟΤΑΣΗΣ

1.1. Σκοπός της πρότασης

Η Επιτροπή προτείνει την έγκριση από την ΕΕ της Σύμβασης του 2005 για τις συμφωνίες παρέκτασης της δικαιοδοσίας. Η Σύμβαση υπογράφηκε από την Ένωση την 1η Απριλίου 2009 βάσει της απόφασης 2009/397/ΕΚ του Συμβουλίου[1].

Στο σχέδιο δράσης για την εφαρμογή του προγράμματος της Στοκχόλμης ανακοινώθηκε η πρόθεση της Επιτροπής να προτείνει την έγκριση της Σύμβασης το 2012.

Η έγκριση της Σύμβασης από την ΕΕ θα μειώσει την έλλειψη ασφάλειας δικαίου για τις εταιρείες της ΕΕ με εμπορικές συναλλαγές εκτός της ΕΕ διασφαλίζοντας ότι οι συμφωνίες παρέκτασης της δικαιοδοσίας που περιλαμβάνονται στις συμβάσεις τους τηρούνται και ότι οι αποφάσεις που εκδίδονται από τα δικαστήρια τα οποία ορίζονται ως αρμόδια στις εν λόγω συμφωνίες μπορούν να αναγνωρίζονται και να εκτελούνται στα άλλα κράτη που είναι συμβαλλόμενα μέρη της Σύμβασης.

Γενικά, η έγκριση της Σύμβασης από την ΕΕ θα συμπληρώσει την επίτευξη των στόχων που επιδιώκουν οι κανόνες της ΕΕ για την παρέκταση της δικαιοδοσίας, με τη δημιουργία εναρμονισμένης δέσμης κανόνων εντός της ΕΕ έναντι τρίτων κρατών που θα γίνουν συμβαλλόμενα μέρη της Σύμβασης.

1.2. Η Σύμβαση της Χάγης, της 30ής Ιουνίου 2005, για τις συμφωνίες παρέκτασης της δικαιοδοσίας

Η Σύμβαση για τις συμφωνίες παρέκτασης της δικαιοδοσίας συνήφθη την 30ή Ιουνίου 2005 στο πλαίσιο της συνδιάσκεψης της Χάγης για το ιδιωτικό διεθνές δίκαιο. Αποβλέπει στην παροχή μεγαλύτερης ασφάλειας δικαίου και προβλεψιμότητας στα μέρη συμφωνιών μεταξύ επιχειρήσεων και στα μέρη διεθνών νομικών διαφορών, με τη συγκρότηση ενός προαιρετικού, παγκόσμιας εμβέλειας δικαστικού μηχανισμού επίλυσης διαφορών, εναλλακτικού σε σχέση με το υφιστάμενο σύστημα διαιτησίας.

Ειδικότερα, σκοπός της Σύμβασης είναι η προαγωγή του διεθνούς εμπορίου και των επενδύσεων με την ενίσχυση της δικαστικής συνεργασίας, μέσω της καθιέρωσης ομοιόμορφων κανόνων, αφενός, για τη διεθνή δικαιοδοσία με βάση συμφωνίες παρέκτασης της αποκλειστικής δικαιοδοσίας και, αφετέρου, για την αναγνώριση και την εκτέλεση των αποφάσεων που εκδίδουν τα επιλεγόμενα δικαστήρια στα κράτη που είναι συμβαλλόμενα μέρη της Σύμβασης.

Η Σύμβαση επιδιώκει την επίτευξη ισορροπίας μεταξύ: i) της ανάγκης να έχουν τα μέρη τη βεβαιότητα ότι μόνον τα δικαστήρια που τα ίδια έχουν επιλέξει θα εκδικάσουν την εκάστοτε υπόθεση και ότι η δικαστική απόφαση που θα προκύψει θα αναγνωρισθεί και εκτελεσθεί στην αλλοδαπή· και ii) της ανάγκης να δοθεί στα κράτη η δυνατότητα να αναλαμβάνουν δράση για την εξυπηρέτηση ορισμένων σκοπών δημόσιου συμφέροντος που τα ίδια επιδιώκουν, ιδίως σε σχέση με την προστασία των ασθενέστερων μερών, την παροχή προστασίας έναντι σοβαρών αδικιών σε ειδικές περιπτώσεις και την κατοχύρωση της συμμόρφωσης με ορισμένους λόγους αποκλειστικής αρμοδιότητας των κρατών.

1.3. Σχέση της Σύμβασης με τον κανονισμό «Βρυξέλλες Ι»

Στο επίπεδο της ΕΕ, η διεθνής δικαιοδοσία των δικαστηρίων της Ένωσης βάσει συμφωνιών παρέκτασης της δικαιοδοσίας διέπεται από τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 44/2001 για τη διεθνή

[1] ΕΕ L 133 της 29.5.2009, σ. 1.

δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ο κανονισμός «Βρυξέλλες Ι»)[2] (ο οποίος θα αντικατασταθεί από τον κανονισμό (ΕΕ) αριθ. 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (αναδιατύπωση)[3] από την 10η Ιανουαρίου 2015). Ωστόσο, ο κανονισμός «Βρυξέλλες Ι» δεν διέπει την εκτέλεση στην Ένωση των συμφωνιών παρέκτασης της δικαιοδοσίας υπέρ δικαστηρίων τρίτων κρατών[4]. Αυτό θα επιτευχθεί μόλις εγκριθεί από την Ένωση η Σύμβαση για τις συμφωνίες παρέκτασης της δικαιοδοσίας.

Οι πρόσφατες τροποποιήσεις του κανονισμού «Βρυξέλλες Ι» [κανονισμός «Βρυξέλλες Ι» (αναδιατύπωση)] ενίσχυσαν την αυτονομία των μερών διασφαλίζοντας ότι οι συμφωνίες παρέκτασης της δικαιοδοσίας δεν μπορούν να καταστρατηγηθούν μέσω της προσφυγής των μερών σε άλλα δικαστήρια κατά παράβαση των εν λόγω συμφωνιών. Ταυτόχρονα, οι τροποποιήσεις αυτές διασφαλίζουν ότι η προσέγγιση των συμφωνιών παρέκτασης της δικαιοδοσίας για υποθέσεις εντός της ΕΕ συνάδει με την προσέγγιση που θα εφαρμόζεται σε υποθέσεις εκτός της ΕΕ βάσει της Σύμβασης, μόλις αυτή εγκριθεί από την Ένωση. Επομένως, ο κανονισμός «Βρυξέλλες Ι» (αναδιατύπωση) προετοιμάζει το έδαφος, ώστε η ΕΕ να προχωρήσει στην έγκριση της Σύμβασης.

Η σχέση μεταξύ των κανόνων που περιλαμβάνονται στη Σύμβαση και των υφιστάμενων και μελλοντικών κανόνων της Ένωσης καθορίζεται στο άρθρο 26 παράγραφος 6 της Σύμβασης, που προβλέπει τα εξής:

«Η παρούσα Σύμβαση δεν θίγει την εφαρμογή των κανόνων περιφερειακού οργανισμού οικονομικής ολοκλήρωσης που είναι συμβαλλόμενο μέρος της παρούσας Σύμβασης, είτε αυτοί θεσπίστηκαν πριν είτε μετά την παρούσα Σύμβαση:

α) εφόσον κανείς από τους διαδίκους δεν είναι κάτοικος συμβαλλόμενου κράτους το οποίο δεν είναι κράτος μέλος του περιφερειακού οργανισμού οικονομικής ολοκλήρωσης·

β) όσον αφορά την αναγνώριση ή την εκτέλεση δικαστικών αποφάσεων μεταξύ κρατών μελών του περιφερειακού οργανισμού οικονομικής ολοκλήρωσης.»

Συνεπώς, η Σύμβαση επηρεάζει την εφαρμογή του κανονισμού «Βρυξέλλες Ι» αν τουλάχιστον ένα από τα μέρη κατοικεί σε συμβαλλόμενο κράτος της Σύμβασης. Η Σύμβαση θα υπερισχύει των κανόνων δικαιοδοσίας του κανονισμού εκτός αν αμφότερα τα μέρη κατοικούν στην ΕΕ ή προέρχονται από τρίτα κράτη, που δεν αποτελούν συμβαλλόμενα μέρη της Σύμβασης. Όσον αφορά την αναγνώριση και την εκτέλεση των αποφάσεων, ο κανονισμός θα υπερισχύει όταν το δικαστήριο που εξέδωσε την απόφαση και το δικαστήριο στο οποίο επιδιώκεται η αναγνώριση και η εκτέλεση ευρίσκονται αμφότερα στην Ένωση.

Επομένως, όταν η Σύμβαση εγκριθεί από την ΕΕ, θα μειώσει το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού «Βρυξέλλες Ι». Ωστόσο, αυτή η μείωση του πεδίου εφαρμογής γίνεται δεκτή ενόψει της αύξησης του σεβασμού της αυτονομίας των μερών σε διεθνές επίπεδο και της ενίσχυσης της ασφάλειας του δικαίου για τις εταιρείες της ΕΕ που έχουν εμπορικές συναλλαγές με μέρη που ευρίσκονται σε τρίτα κράτη.

---

2 ΕΕ L 12 της 16.1.2001, σ. 1.

3 ΕΕ L 351 της 20.12.2012, σ. 1.

4 Η εκτέλεση στην Ένωση των συμφωνιών παρέκτασης της δικαιοδοσίας υπέρ της Ελβετίας, της Ισλανδίας και της Νορβηγίας διέπεται από τη σύμβαση του Λουγκάνο του 2007 για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις.

1.4. Οφέλη για τις ευρωπαϊκές επιχειρήσεις

Η συμφωνία παρέκτασης της δικαιοδοσίας αποτελεί σημαντικό στοιχείο στο πλαίσιο της διαπραγμάτευσης διεθνών συμβάσεων, δεδομένου ότι διασφαλίζει την προβλεψιμότητα του δικαίου σε περίπτωση διαφοράς. Επομένως, συνιστά ουσιώδες στοιχείο της αξιολόγησης κινδύνου για τις εταιρείες που ασχολούνται με το διεθνές εμπόριο. Τα αριθμητικά στοιχεία που συγκεντρώθηκαν κατά τη διάρκεια εκπόνησης της πρότασης της Επιτροπής για την υπογραφή της Σύμβασης και για τον κανονισμό «Βρυξέλλες Ι» (αναδιατύπωση)[5] καταδεικνύουν τη σημασία των συμφωνιών παρέκτασης της δικαιοδοσίας για τις επιχειρήσεις της ΕΕ όσον αφορά τις σχέσεις τους με άλλες επιχειρήσεις.

Η αποτελεσματικότητα των συμφωνιών παρέκτασης της δικαιοδοσίας εντός της ΕΕ εξασφαλίζεται μέσω του κανονισμού «Βρυξέλλες Ι». Η αυτονομία των μερών πρέπει να διασφαλίζεται όχι μόνο εντός της ΕΕ, αλλά και πέρα από τα σύνορά της. Η Σύμβαση θα προσφέρει στις επιχειρήσεις της ΕΕ την αναγκαία ασφάλεια δικαίου ως προς το γεγονός ότι οι συμφωνίες τους για παρέκταση της δικαιοδοσίας υπέρ δικαστηρίου εκτός της ΕΕ θα τηρούνται στην ΕΕ και ότι οι συμφωνίες τους υπέρ δικαστηρίου στην ΕΕ θα τηρούνται από τρίτα κράτη. Επίσης, χάρη στη Σύμβαση αυτή οι επιχειρήσεις της ΕΕ μπορούν να είναι βέβαιες ότι η απόφαση που εκδίδεται από επιλεγέν δικαστήριο στην ΕΕ θα μπορεί να αναγνωρίζεται και να εκτελείται σε τρίτα κράτη, τα οποία είναι συμβαλλόμενα μέρη της Σύμβασης, και αντίστροφα.

Η εκτίμηση επιπτώσεων της Επιτροπής για τη σύναψη της Σύμβασης από την ΕΕ (SEC/2008/2389 τελικό) κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η έγκριση της Σύμβασης θα μπορούσε να ενισχύει την τάση των επιχειρήσεων να περιλαμβάνουν συμφωνίες παρέκτασης της δικαιοδοσίας σε διεθνείς συμβάσεις, λόγω της παρεχόμενης με αυτόν τον τρόπο μεγαλύτερης ασφάλειας δικαίου. Συνολικά, η Σύμβαση θα μπορούσε να αποτελεί κίνητρο υπέρ του διεθνούς εμπορίου.

Τα οφέλη για τις επιχειρήσεις της ΕΕ που απορρέουν από την έγκριση της Σύμβασης από την ΕΕ θα αυξάνονται ανάλογα με τον αριθμό των κυρώσεων της Σύμβασης, ιδίως από τους κύριους εμπορικούς εταίρους της Ένωσης.

2. ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΔΙΑΒΟΥΛΕΥΣΕΩΝ ΜΕ ΤΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΜΕΝΑ ΜΕΡΗ ΚΑΙ ΕΚΤΙΜΗΣΗ ΕΠΙΠΤΩΣΕΩΝ

Η Επιτροπή εκπόνησε το 2008 εκτίμηση επιπτώσεων για τη σύναψη της Σύμβασης από την ΕΕ[6] πριν από την υποβολή πρότασης απόφασης του Συμβουλίου για την υπογραφή της Σύμβασης αυτής. Στην εκτίμηση επιπτώσεων διαπιστώθηκε ότι η σύναψη της Σύμβασης θα ήταν επωφελής όσον αφορά την προώθηση της ασφάλειας και της προβλεψιμότητας του δικαίου προς όφελος των ευρωπαϊκών επιχειρήσεων έναντι τρίτων κρατών.

Στην εκτίμηση επιπτώσεων, προτάθηκε η εξέταση από την ΕΕ, κατά την έγκριση της Σύμβασης, του ενδεχομένου υποβολής δηλώσεων δυνάμει του άρθρου 21 της Σύμβασης αυτής για να αποκλειστούν από το πεδίο εφαρμογής της, αφενός, τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας και τα συγγενικά δικαιώματα (των οποίων η ισχύς αφορά τα κράτη μέλη) και, αφετέρου, οι συμβάσεις ασφάλισης (όταν ο αντισυμβαλλόμενος έχει τη νόμιμη κατοικία του

---

[5] Έγγραφο εργασίας των υπηρεσιών της Επιτροπής που συνοδεύει την πρόταση απόφασης του Συμβουλίου σχετικά με την υπογραφή εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας της Σύμβασης για τις συμφωνίες παρέκτασης της δικαιοδοσίας, SEC(2008) 2389 της 5.9.2008 και εκτίμηση επιπτώσεων που συνοδεύει την πρόταση της Επιτροπής για τον κανονισμό «Βρυξέλλες Ι» (αναδιατύπωση), SEC (2010) 1547 τελικό της 14.12.2010.

[6] Αναφέρεται στην υποσημείωση 5.

στην ΕΕ και ο κίνδυνος ή το ασφαλισθέν συμβάν, αντικείμενο ή περιουσιακό στοιχείο σχετίζεται αποκλειστικά και μόνο με την ΕΕ). Λόγω των επιπτώσεων και στους δύο κλάδους και της διάστασης απόψεων των ενδιαφερομένων μερών στο παρελθόν, η Επιτροπή εξέτασε περαιτέρω την ανάγκη να προβεί σε ανάλογες δηλώσεις. Ειδικότερα, πριν από την απόφαση της Επιτροπής να προτείνει την έγκριση της Σύμβασης μαζί με δήλωση για το πεδίο εφαρμογής της Σύμβασης, είχαν διενεργηθεί διαβουλεύσεις με τα κράτη μέλη στο πλαίσιο της ομάδας εργασίας του Συμβουλίου για υποθέσεις αστικού δικαίου (γενικές ερωτήσεις) την 28η Μαΐου 2013 (για περισσότερες πληροφορίες βλέπε το σημείο 3.2 κατωτέρω).

3. ΝΟΜΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΤΑΣΗΣ

3.1. Αρμοδιότητα της Ένωσης όσον αφορά τη Σύμβαση

Η Σύμβαση επιτρέπει σε περιφερειακό οργανισμό οικονομικής ολοκλήρωσης, ανάλογα με το πεδίο των αρμοδιοτήτων του επί των θεμάτων της Σύμβασης, να συνάψει τη Σύμβαση μαζί με τα κράτη μέλη του ή μόνος του, με συνέπεια τη δέσμευση των κρατών μελών του (άρθρα 29-30). Η σχετική δήλωση μπορεί να γίνει κατά την υπογραφή, αποδοχή, έγκριση ή προσχώρηση στη Σύμβαση.

Όταν η ΕΕ υπέγραψε τη Σύμβαση, δήλωσε, κατ' εφαρμογή του άρθρου 30 της Σύμβασης, ότι έχει αρμοδιότητα επί όλων των θεμάτων που υπάγονται στη Σύμβαση και ότι τα κράτη μέλη της δεν θα είναι συμβαλλόμενα μέρη της Σύμβασης, αλλά θα δεσμεύονται από αυτήν συνεπεία της σύναψής της από την ΕΕ. Επομένως, η ΕΕ δεν χρειάζεται να προβεί σε περαιτέρω δήλωση βάσει του άρθρου 30 όταν εγκρίνει τη Σύμβαση.

3.2. Δηλώσεις δυνάμει της Σύμβασης που επηρεάζουν το καθ' ύλη πεδίο εφαρμογής της

Η Σύμβαση, προκειμένου να είναι ευέλικτη και να διατηρεί την εν δυνάμει ευρεία έλξη που ασκεί, επιτρέπει στα συμβαλλόμενα μέρη να επεκτείνουν ή να μειώσουν το καθ' ύλη πεδίο εφαρμογής της προβαίνοντας σε σχετικές δηλώσεις (άρθρα 19-22). Οι δηλώσεις μπορούν να γίνουν κατά την υπογραφή ή την έγκριση ή οποτεδήποτε μετά από αυτές και μπορούν να τροποποιηθούν ή να ανακληθούν οποτεδήποτε. Κατά την υπογραφή της Σύμβασης, η Ένωση δεν προέβη σε δηλώσεις δυνάμει αυτών των άρθρων. Όπως προαναφέρθηκε, η Επιτροπή διενήργησε περαιτέρω διαβουλεύσεις με τα κράτη μέλη τον Μάιο και τον Ιούνιο του 2013 σχετικά με την ανάγκη να προβεί στις δηλώσεις αυτές. Τα αποτελέσματα των διαβουλεύσεων αυτών παρουσιάζονται κατωτέρω.

3.2.1. Δηλώσεις βάσει των άρθρων 19, 20 και 22

Το άρθρο 19 επιτρέπει σε κράτος να προβεί σε δήλωση δυνάμει της οποίας τα δικαστήριά του έχουν την ευχέρεια να αρνούνται να επιληφθούν διαφορών οι οποίες υπόκεινται σε συμφωνία παρέκτασης αποκλειστικής δικαιοδοσίας σε υποθέσεις που δεν έχουν κανένα άλλο δεσμό με το κράτος τους εκτός από την επιλογή δικαστηρίου. Το άρθρο 20 επιτρέπει σε κράτος να προβεί σε δήλωση δυνάμει της οποίας τα δικαστήριά του έχουν την ευχέρεια να αρνηθούν να αναγνωρίσουν ή να εκτελέσουν δικαστική απόφαση εκδοθείσα από δικαστήριο άλλου συμβαλλόμενου κράτους εφόσον οι διάδικοι είχαν τη νόμιμη κατοικία τους στο κράτος στο οποίο έχει υποβληθεί η αίτηση και η σχέση μεταξύ των διαδίκων, καθώς και όλες οι λοιπές περιστάσεις της διαφοράς, με εξαίρεση την τοποθεσία του επιλεγέντος δικαστηρίου, συνδέονται μόνο με το κράτος στο οποίο έχει υποβληθεί η αίτηση. Επομένως, τα άρθρα 19 και 20 επιτρέπουν να εξαιρεθούν από το πεδίο εφαρμογής της Σύμβασης ορισμένες υποθέσεις, οι οποίες, εκτός από την επιλογή δικαστηρίου, δεν παρουσιάζουν κανένα άλλο διεθνές στοιχείο.

Το άρθρο 22 παρέχει τη δυνατότητα σε ένα κράτος να επεκτείνει το πεδίο εφαρμογής της Σύμβασης για να καλύψει μη αποκλειστικές συμφωνίες παρέκτασης της δικαιοδοσίας όσον αφορά την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων. Λόγω της αρχής της αμοιβαιότητας, η υποχρέωση αναγνώρισης και εκτέλεσης αποφάσεων που βασίζονται σε μη αποκλειστική συμφωνία παρέκτασης της αρμοδιότητας επεκτείνεται μόνο σε αποφάσεις οι οποίες εκδίδονται από δικαστήρια άλλων συμβαλλόμενων μερών που έχουν προβεί ομοίως σε δηλώσεις του άρθρου 22.

Όσον αφορά τα άρθρα 19 και 20, θα πρέπει να σημειωθεί ότι το δίκαιο της Ένωσης αναγνωρίζει τις συμφωνίες παρέκτασης της δικαιοδοσίας σε περιπτώσεις που η επιλογή του δικαστηρίου αποτελεί τον μόνο σύνδεσμο με το κράτος του επιλεγέντος δικαστηρίου. Το δίκαιο της Ένωσης δεν απαιτεί πρόσθετο σύνδεσμο με το επιλεγέν κράτος, εκτός από την επιλογή δικαστηρίου. Επομένως, δεν φαίνεται να υπάρχει λόγος για τον αποκλεισμό αυτών των περιπτώσεων από το πεδίο εφαρμογής της Σύμβασης. Αυτό επιβεβαιώθηκε στις διαβουλεύσεις που διενεργήθηκαν από την Επιτροπή μεταξύ των κρατών μελών όσον αφορά τις πιθανές δηλώσεις βάσει των άρθρων 19-20. Συνεπώς, η Επιτροπή δεν προτείνει να προβεί σε δηλώσεις βάσει των άρθρων αυτών.

Όσον αφορά το άρθρο 22, αν το πεδίο της Σύμβασης επεκτεινόταν, η αναγνώριση και η εκτέλεση των αποφάσεων που θα εκδίδονταν με βάση τη μη αποκλειστική συμφωνία παρέκτασης της δικαιοδοσίας θα είχε ως αποτέλεσμα ότι τα δικαστήρια των κρατών μελών της ΕΕ, γενικά, δεν θα μπορούσαν να έχουν δικαιοδοσία σε περιπτώσεις όπου ένας από τους διαδίκους θα προσέφευγε σ' αυτά μετά από απόφαση που βασίζεται σε μη αποκλειστική συμφωνία παρέκτασης της δικαιοδοσίας και η οποία είχε ήδη εκδοθεί από δικαστήριο άλλου συμβαλλόμενου μέρους το οποίο είχε προβεί σε δήλωση βάσει του άρθρου 22. Η Επιτροπή δεν προτείνει να προβεί σε δήλωση βάσει του άρθρου 22 κατά την έγκριση της Σύμβασης. Δεδομένου ότι το άρθρο βασίζεται στην αρχή της αμοιβαιότητας, η τυχόν δήλωση θα μπορούσε να εξεταστεί ενδεχομένως σε μεταγενέστερο στάδιο όταν γίνουν προφανή τα συμφέροντα άλλων συμβαλλόμενων μερών της Σύμβασης για την επέκταση του πεδίου εφαρμογής της βάσει του άρθρου 22. Οι απόψεις των κρατών μελών που απάντησαν στη διαβούλευση της Επιτροπής στηρίζουν καταρχήν την πρόταση της Επιτροπής να μην προβεί σε δηλώσεις προς το παρόν.

3.2.2. Δηλώσεις βάσει του άρθρου 21

3.2.2.1. Οι δηλώσεις γενικά

Το άρθρο 2 της Σύμβασης προβλέπει ήδη ορισμένες εξαιρέσεις από το πεδίο εφαρμογής της. Επιπλέον, το άρθρο 21 επιτρέπει στο συμβαλλόμενο μέρος να επεκτείνει τον κατάλογο των εξαιρούμενων θεμάτων προβαίνοντας σε δήλωση που να διευκρινίζει το θέμα το οποίο σκοπεύει να εξαιρέσει. Συνεπώς, η Σύμβαση δεν θα εφαρμόζεται σχετικά με το εν λόγω θέμα στο κράτος που προβαίνει σε δήλωση και, λόγω της αμοιβαιότητας, άλλα κράτη δεν θα εφαρμόζουν τη Σύμβαση στο εν λόγω θέμα όταν το επιλεγέν δικαστήριο ευρίσκεται στο κράτος που προέβη στη δήλωση. Περαιτέρω, πρέπει να πληρούνται οι ακόλουθοι όροι για τη δήλωση: πρέπει να υπάρχει σοβαρό συμφέρον από την πλευρά του κράτους που δηλώνει ότι δεν θα εφαρμόζει τη Σύμβαση για ειδικό θέμα, η εμβέλεια της δήλωσης δεν μπορεί να είναι ευρύτερη από την αναγκαία και το εξαιρούμενο ειδικό θέμα πρέπει να προσδιορίζεται με σαφήνεια και ακρίβεια[7].

[7] Όπως εξηγήθηκε περαιτέρω στην εισηγητική έκθεση της Σύμβασης: «πρόθεση της διπλωματικής συνόδου ήταν η διάταξη αυτή να εφαρμόζεται μόνο σε μεμονωμένους τομείς δικαίου, του είδους που αποκλείονται από το άρθρο 2 παράγραφος 2. Η δήλωση δεν μπορεί να χρησιμοποιεί άλλο κριτήριο εκτός από το θέμα. Θα μπορεί για παράδειγμα, να αποκλείει «συμβάσεις ναυτικής ασφάλισης» αλλά

Το 2008, στην εκτίμηση επιπτώσεων της Επιτροπής, προτάθηκε να εξεταστεί το ενδεχόμενο η Ένωση να προβεί σε δήλωση δυνάμει του άρθρου 21 της Σύμβασης με την οποία να αποκλείει από το πεδίο εφαρμογής της, θέματα που σχετίζονται αφενός, με τις συμβάσεις ασφάλισης - όταν ο αντισυμβαλλόμενος έχει τη νόμιμη κατοικία του στην ΕΕ και ο κίνδυνος ή το ασφαλισθέν συμβάν, αντικείμενο ή περιουσιακό στοιχείο σχετίζεται αποκλειστικά και μόνο με την ΕΕ - και, αφετέρου, με τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας και τα συγγενικά δικαιώματα των οποίων η ισχύς αφορά κράτος μέλος. Οι δηλώσεις αυτές θα είχαν ως στόχο να προστατεύσουν το ασθενέστερο μέρος σύμβασης ασφάλισης (προστασία παρόμοια με τη διαθέσιμη προστασία βάσει του κανονισμού «Βρυξέλλες Ι») και σύμβασης πνευματικής ιδιοκτησίας έναντι της υποχρεωτικής προσφυγής για την επίλυση της διαφοράς στο επιλεγέν δικαστήριο που μπορεί να του έχει επιβληθεί από τον άλλο συμβαλλόμενο ο οποίος ευρίσκεται σε ισχυρότερη θέση, και, ενδεχομένως, να διασφαλίσουν την εφαρμογή ορισμένων προτύπων για τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας και τα συγγενικά δικαιώματα όπως θεσπίζονται στο δίκαιο της ΕΕ.

Όπως προαναφέρθηκε, η Επιτροπή διενήργησε περαιτέρω διαβουλεύσεις με τα κράτη μέλη για την ανάγκη τυχόν δηλώσεων βάσει του άρθρου 21, λαμβάνοντας υπόψη την πολιτική που αφορά τις συμφωνίες παρέκτασης της δικαιοδοσίας στο δίκαιο της Ένωσης και συνεκτιμώντας το γεγονός ότι, λόγω της αρχής της αμοιβαιότητας, ο αποκλεισμός συγκεκριμένου θέματος από το πεδίο εφαρμογής θα σήμαινε ότι οι ρήτρες παρέκτασης της δικαιοδοσίας υπέρ των δικαστηρίων της ΕΕ που ενδέχεται να ωφελούσαν τα μέρη της ΕΕ δεν θα εκτελούνταν σε τρίτα κράτη τα οποία είναι συμβαλλόμενα μέρη της Σύμβασης. Λαμβανομένων υπόψη των αποτελεσμάτων της διαβούλευσης, η Επιτροπή προτείνει τον περιορισμό της δήλωσης βάσει του άρθρου 21 μόνο σε εκείνα τα θέματα στα οποία το δίκαιο της Ένωσης περιορίζει εξίσου την αυτονομία των μερών. Αυτό ισχύει, όσον αφορά τα θέματα που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της Σύμβασης, μόνο για ορισμένα είδη συμβάσεων ασφάλισης οι οποίες συνάπτονται για σκοπούς που μπορεί να θεωρηθούν σχετικοί με τις δραστηριότητες ή το επάγγελμα που ασκούν τα μέρη. Αυτός ο περιορισμένος αποκλεισμός θα εξασφαλίσει συνεκτική προσέγγιση στην παρέκταση δικαιοδοσίας εντός και εκτός της Ένωσης.

3.2.2.2. Η προτεινόμενη δήλωση για τις συμβάσεις ασφάλισης

Ο κανονισμός «Βρυξέλλες Ι» (Τμήμα 3) προβλέπει ειδική προστατευτική δικαιοδοσία σε θέματα ασφαλίσεων με στόχο την προστασία του ασθενέστερου μέρους (του αντισυμβαλλόμενου, του ασφαλισμένου ή δικαιούχου) και των οικονομικών συμφερόντων του ευρέος κοινού του τόπου όπου ευρίσκεται το ασθενέστερο μέρος. Επομένως, ο ασφαλισμένος, ως ενάγων, έχει την επιλογή να ασκήσει αγωγή κατά του ασφαλιστή σε διάφορους τόπους, συμπεριλαμβανομένου του τόπου όπου ο ασφαλισμένος έχει την κατοικία του. Ο ασφαλιστής, ως ενάγων, μπορεί να ασκήσει αγωγή κατά του ασφαλισμένου, κατ' αρχήν, μόνο όπου ο τελευταίος έχει την κατοικία του. Αυτοί οι κανόνες προστατευτικής δικαιοδοσίας βασίζονται στην υπόθεση ότι ο ασφαλισμένος είναι πάντα το ασθενέστερο μέρος, ακόμα και όταν αυτός ενεργεί ως εμπορικός φορέας σε σχέσεις μεταξύ επιχειρήσεων. Στον κανονισμό «Βρυξέλλες Ι» (αναδιατύπωση) δεν προβλέπεται αλλαγή αυτού του τεκμηρίου. Για τον λόγο αυτό, περιορίστηκε η δυνατότητα των μερών να συνάπτουν συμφωνία παρέκτασης της δικαιοδοσίας (άρθρο 13 του κανονισμού). Οι κανόνες προστατευτικής δικαιοδοσίας του τμήματος 3, σε υποθέσεις κατά του ασφαλιστή, εφαρμόζονται μόνο αν ο τελευταίος έχει την κατοικία του ή θεωρείται ότι έχει την κατοικία του (μέσω υποκαταστήματος, πρακτορείου ή οποιαδήποτε άλλης εγκατάστασης) στην ΕΕ.

όχι «συμβάσεις ναυτικής ασφάλισης όπου το επιλεγέν δικαστήριο ευρίσκεται σε άλλο κράτος» (παράγραφος 235). Επομένως, το μόνο κριτήριο που επιτρέπεται είναι αυτό του θέματος.

Δεν προβλέπεται αλλαγή αυτής της προστατευτικής πολιτικής στον κανονισμό «Βρυξέλλες Ι» (αναδιατύπωση).

Από την πλευρά της, η Σύμβαση εφαρμόζεται σε υποθέσεις ασφάλισης χωρίς να περιορίζει την αυτονομία των μερών να συνάπτουν συμφωνίες παρέκτασης της δικαιοδοσίας. Ο μόνος ουσιαστικός περιορισμός απορρέει από το άρθρο 2 παράγραφος 1 στοιχείο α) της Σύμβασης το οποίο εξαιρεί τις συμβάσεις ασφάλισης που συνάπτονται από ιδιώτες ως καταναλωτές. Ο περιορισμός αυτός είναι εν μέρει αντίθετος με το καθεστώς που θεσπίζεται στον κανονισμό «Βρυξέλλες Ι» στο μέτρο που, για παράδειγμα, η Σύμβαση θα εφαρμόζεται σε συμβάσεις ασφάλισης που συνάπτονται από μικρομεσαίες επιχειρήσεις (ΜΜΕ). Ορισμένες συμβάσεις ασφάλισης οι οποίες, επί του παρόντος, εμπίπτουν στον κανονισμό «Βρυξέλλες Ι», π.χ. συμβάσεις μεταξύ αντισυμβαλλομένου στην ΕΕ και υποκαταστήματος στην ΕΕ ασφαλιστή του οποία η έδρα ευρίσκεται εκτός της ΕΕ (άρθρο 9 παράγραφος 2 του κανονισμού), από την έγκριση της Σύμβασης θα εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της (άρθρο 26 παράγραφος 6 σε συνδυασμό με το άρθρο 4 παράγραφος 2 της Σύμβασης). Επομένως, αν συναπτόταν η Σύμβαση χωρίς την εξαίρεση των συμβάσεων ασφάλισης, θα υπήρχε έλλειψη παραλληλισμού με την προστατευτική πολιτική που θεσπίστηκε στον κανονισμό «Βρυξέλλες Ι» και η οποία επιτρέπει την άσκηση αγωγής του ασφαλισμένου κατά ασφαλιστή στην ΕΕ (ή κατά υποκαταστήματος στην ΕΕ ασφαλιστή τρίτου κράτους) στον τόπο κατοικίας του ασφαλισμένου ανεξαρτήτως από οποιαδήποτε άλλη δικαιοδοσία προβλεπόμενη βάσει συμφωνίας παρέκτασης της δικαιοδοσίας. Το μειονέκτημα της πλήρους εξαίρεσης των συμβάσεων ασφάλισης, από την πλευρά των ευρωπαίων ασφαλιστών, είναι ότι οι ρήτρες παρέκτασης της δικαιοδοσίας που έχουν αποτελέσει αντικείμενο διαπραγμάτευσης με μη ευρωπαίους αντισυμβαλλόμενους δεν θα αναγνωρίζονται και δεν θα εκτελούνται σε τρίτα κράτη που είναι συμβαλλόμενα μέρη της Σύμβασης. Από την πλευρά των ευρωπαίων αντισυμβαλλομένων, αυτοί θα απολέσουν το πλεονέκτημα της αναγνώρισης και εκτέλεσης των αποφάσεων των δικαστηρίων της ΕΕ (που έχουν επιλεγεί από τα μέρη) εκτός της Ένωσης βάσει της Σύμβασης. Ωστόσο, τα πλεονεκτήματα που απορρέουν από το γεγονός ότι τα ασθενέστερα μέρη της ΕΕ μπορούν να τύχουν, στο εξωτερικό της ΕΕ, του ίδιου καθεστώτος προστασίας με αυτό που παρέχεται από την εσωτερική νομοθεσία της ΕΕ, υπερτερούν των μειονεκτημάτων αυτών.

Σημειώθηκε διάσταση απόψεων των κρατών μελών που συμμετείχαν στη διαβούλευση της Επιτροπής σχετικά με το θέμα του αποκλεισμού των συμβάσεων ασφάλισης από το πεδίο εφαρμογής της Σύμβασης, με σχεδόν ίσο αριθμό απαντήσεων υπέρ και κατά του αποκλεισμού αυτού. Επομένως, η Επιτροπή προτείνει, μετά την εκτίμηση επιπτώσεων και για να διασφαλιστεί η συνοχή με την προστατευτική νομοθεσία στο εσωτερικό της ΕΕ, τον αποκλεισμό ορισμένου είδους θεμάτων ασφάλισης από το πεδίο εφαρμογής της Σύμβασης χωρίς να καθορίζει περαιτέρω προϋποθέσεις. Σύμφωνα με το άρθρο 21 της Σύμβασης κάθε δήλωση πρέπει να αφορά μόνο ειδικό θέμα. Συνεπώς, τυχόν δήλωση βάσει του άρθρου 21 δεν θα μπορούσε να διατυπωθεί με τρόπο ώστε να ωφελεί μονομερώς τα μέρη που ευρίσκονται στην ΕΕ.

Τα άρθρα 13 και 14 του κανονισμού «Βρυξέλλες Ι» δεν περιορίζουν την αυτονομία των μερών σε συμβάσεις ασφάλισης σε όλες τις περιπτώσεις. Υπάρχουν ορισμένες εξαιρέσεις στις οποίες επιτρέπεται στα μέρη να ορίσουν το δικαστήριο που είναι αρμόδιο για την εκδίκαση των διαφορών τους. Η προτεινόμενη δήλωση διατυπώνεται με τρόπο που να επιτρέπει, στο μέτρο του δυνατού, στις συμφωνίες παρέκτασης της δικαιοδοσίας οι οποίες αναγνωρίζονται στο δίκαιο της Ένωσης να αναγνωρίζονται εξίσου στο διεθνές επίπεδο μέσω της Σύμβασης για τις συμφωνίες παρέκτασης της δικαιοδοσίας. Ωστόσο, ενόψει της διατύπωσης των εξαιρέσεων βάσει του δικαίου της Ένωσης, που έχουν σχεδιαστεί για την

προστασία μόνο των αντισυμβαλλόμενων της ΕΕ, και της απαίτησης της Σύμβασης να αναφέρεται η δήλωση μόνο στο θέμα, δεν φαίνεται δυνατή η διασφάλιση πλήρους συνοχής μεταξύ, αφενός, της Σύμβασης και, αφετέρου, του δικαίου της Ένωσης. Ειδικότερα, το άρθρο 13 παράγραφος 4 του κανονισμού «Βρυξέλλες Ι», αναγνωρίζει και εκτελεί τις συμφωνίες παρέκτασης της δικαιοδοσίας οι οποίες συνάπτονται με αντισυμβαλλόμενους που έχουν κατοικία εκτός της ΕΕ, εκτός αν πρόκειται για υποχρεωτική ασφάλιση ή για ασφάλιση ακινήτου που κείται σε κάποιο κράτος μέλος. Δεδομένου ότι δεν είναι δυνατό, βάσει της Σύμβασης, να γίνει διάκριση μεταξύ αντισυμβαλλομένων που κατοικούν εντός και εκτός της Ένωσης, η Επιτροπή προτείνει να μη λάβει υπόψη της, στη δήλωση, την εξαίρεση του άρθρου 13 παράγραφος 4. Αυτό θα είχε ως αποτέλεσμα ότι οι συμβάσεις ασφάλισης που συνάπτονται από αντισυμβαλλόμενους οι οποίοι κατοικούν εκτός της Ένωσης δεν θα διέπονταν από τη Σύμβαση και θα συνέχιζαν να διέπονται από το εσωτερικό δίκαιο της Ένωσης. Ως εκ τούτου, θα εξασφαλιζόταν στις ευρωπαϊκές εταιρείες που συνάπτουν συμφωνίες με αντισυμβαλλόμενους εκτός της ΕΕ, ότι η συμφωνία τους για παρέκταση της δικαιοδοσίας θα γινόταν δεκτή από τα δικαστήρια της Ένωσης βάσει του άρθρου 13 παράγραφος 4. Οι ευρωπαίοι αντισυμβαλλόμενοι που συνάπτουν συμφωνίες με παρόχους ασφάλισης που ευρίσκονται εκτός της ΕΕ θα συνέχιζαν να έχουν πρόσβαση στα δικαστήρια της ΕΕ βάσει του τμήματος 3 του κεφαλαίου ΙΙ του κανονισμού «Βρυξέλλες Ι».

Συνολικά, η προτεινόμενη δήλωση έχει ως στόχο να διασφαλίσει ότι:

- ο αποκλεισμός περιορίζεται στα αναγκαία για την επίτευξη του στόχου της προστασίας των συμφερόντων των ασθενέστερων μερών των συμβάσεων ασφάλισης, όπως αντικατοπτρίζονται στους κανόνες προστατευτικής δικαιοδοσίας του κανονισμού «Βρυξέλλες Ι». Θα επιτρέπεται στα δικαστήρια των κρατών μελών της ΕΕ (βάσει του δικαίου της ΕΕ ή του εθνικού δικαίου, κατά περίπτωση) να εκδικάζουν ασφαλιστική διαφορά παρά την ύπαρξη συμφωνίας παρέκτασης της δικαιοδοσίας υπέρ δικαστηρίων τρίτου κράτους το οποίο είναι συμβαλλόμενο μέρος της Σύμβασης
- συνάδει με τη Σύμβαση. Η δήλωση βασίζεται μόνο στο θέμα και είναι ουδέτερη·
- υπάρχει παραλληλισμός με τον κανονισμό «Βρυξέλλες Ι», ο οποίος στα άρθρα του 13 και 14, καθορίζει τις περιπτώσεις στις οποίες επιτρέπονται οι συμφωνίες παρέκτασης της δικαιοδοσίας στις συμβάσεις ασφάλισης·
- τόσο το αποκλεισθέν θέμα, δηλαδή οι συμβάσεις ασφάλισης, όσο και οι υποθέσεις στις οποίες δεν εφαρμόζεται ο αποκλεισμός προσδιορίζονται με σαφήνεια και ακρίβεια.

2014/0021 (NLE)

Πρόταση

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

για την έγκριση, εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της Σύμβασης της Χάγης, της 30ής Ιουνίου 2005, για τις συμφωνίες παρέκτασης της δικαιοδοσίας

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ,

Έχοντας υπόψη τη Συνθήκη για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, και ιδίως το άρθρο 81 παράγραφος 2 σε συνδυασμό με το άρθρο 218 παράγραφος 6 πρώτο εδάφιο στοιχείο α),

Έχοντας υπόψη την πρόταση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής,

Έχοντας υπόψη την έγκριση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου[8],

Εκτιμώντας τα ακόλουθα:

(1) Η Ευρωπαϊκή Ένωση καταβάλλει προσπάθειες για την εγκαθίδρυση ενός κοινού χώρου δικαιοσύνης, βασισμένου στην αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης των δικαστικών αποφάσεων.

(2) Η Σύμβαση για τις συμφωνίες παρέκτασης της δικαιοδοσίας, που συνήφθη την 30ή Ιουνίου 2005 στο πλαίσιο της συνδιάσκεψης της Χάγης για το ιδιωτικό διεθνές δίκαιο (στο εξής «η Σύμβαση»), συμβάλλει αποτελεσματικά στην προώθηση της αυτονομίας των μερών στις διεθνείς εμπορικές συναλλαγές και στην ενίσχυση της δυνατότητας πρόβλεψης δικαιοδοτικών λύσεων στο πλαίσιο τέτοιων συναλλαγών. Ειδικότερα, η Σύμβαση παρέχει την αναγκαία ασφάλεια δικαίου στα μέρη όσον αφορά το γεγονός ότι η συμφωνία τους για παρέκταση της δικαιοδοσίας θα τηρείται και ότι η απόφαση που εκδίδεται από το επιλεγέν δικαστήριο θα μπορεί να αναγνωρίζεται και να εκτελείται σε διασυνοριακές υποθέσεις.

(3) Το άρθρο 29 της Σύμβασης επιτρέπει στους περιφερειακούς οργανισμούς οικονομικής ολοκλήρωσης, όπως η Ευρωπαϊκή Ένωση, να υπογράψουν, να αποδεχθούν, να εγκρίνουν ή να προσχωρήσουν στη Σύμβαση. Η Ένωση υπέγραψε τη Σύμβαση την 1η Απριλίου 2009, υπό τον όρο της μεταγενέστερης σύναψής της, σύμφωνα με την απόφαση 2009/397/ΕΚ[9] του Συμβουλίου.

(4) Η Σύμβαση έχει επίπτωση στο παράγωγο κοινοτικό δίκαιο σχετικά με τη διεθνή δικαιοδοσία που βασίζεται στην επιλογή των μερών, καθώς και στην αναγνώριση και εκτέλεση των δικαστικών αποφάσεων, ιδιαίτερα δε στον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις[10]. Ο κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 44/2001 πρόκειται να αντικατασταθεί από την 10η Ιανουαρίου 2015 από τον κανονισμό (ΕΕ) αριθ. 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και

[8] ΕΕ C , , σ. .
[9] ΕΕ L 133 της 29.5.2009, σ. 1.
[10] ΕΕ L 12 της 16.1.2001, σ. 1.

του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις[11].

(5) Ο κανονισμός (ΕΕ) αριθ. 1215/2012 προετοίμασε την κύρωση της Σύμβασης διασφαλίζοντας τη συνοχή μεταξύ των κανόνων της Ένωσης για την παρέκταση δικαιοδοσίας σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις και των κανόνων της Σύμβασης. Επομένως, θα είναι σκόπιμο η έναρξη ισχύος της Σύμβασης να πραγματοποιηθεί την ίδια ημέρα με την έναρξη εφαρμογής του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 1215/2012.

(6) Κατά την υπογραφή της Σύμβασης, η Ένωση δήλωσε βάσει του άρθρου 30 της Σύμβασης ότι έχει αρμοδιότητα επί όλων των θεμάτων που υπάγονται στη Σύμβαση. Συνεπώς, τα κράτη μέλη δεσμεύονται από τη Σύμβαση συνεπεία της έγκρισής της από την Ένωση.

(7) Επιπλέον, η Ένωση θα πρέπει, κατά την έγκριση της Σύμβασης, να προβεί στη δήλωση που επιτρέπεται δυνάμει του άρθρου 21 για τον αποκλεισμό από το πεδίο εφαρμογής της Σύμβασης των συμβάσεων ασφάλισης γενικά, με την επιφύλαξη συγκεκριμένων εξαιρέσεων. Η δήλωση αυτή αποβλέπει στη διατήρηση των κανόνων προστατευτικής δικαιοδοσίας που διατίθενται στον αντισυμβαλλόμενο, τον ασφαλισμένο ή δικαιούχο στο πλαίσιο συμβάσεων ασφάλισης βάσει του τμήματος 3 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 44/2001. Η εξαίρεση αυτή θα πρέπει να περιορίζεται σε ό,τι είναι αναγκαίο για την προστασία των συμφερόντων των ασθενέστερων μερών στις συμβάσεις ασφάλισης.

(8) Το Ηνωμένο Βασίλειο και η Ιρλανδία δεσμεύονται από τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 44/2001 του Συμβουλίου και επομένως συμμετέχουν στην έκδοση της παρούσας απόφασης.

(9) Σύμφωνα με τα άρθρα 1 και 2 του πρωτοκόλλου (αριθ. 22) για τη θέση της Δανίας που προσαρτάται στη Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση και στη Συνθήκη για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η Δανία δεν συμμετέχει στην έκδοση της παρούσας απόφασης και δεν δεσμεύεται από αυτήν ούτε υπόκειται στην εφαρμογή της,

ΕΞΕΔΩΣΕ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑ ΑΠΟΦΑΣΗ:

Άρθρο 1

Η Σύμβαση της Χάγης, της 30ής Ιουνίου 2005, για τις συμφωνίες παρέκτασης της δικαιοδοσίας (στο εξής η «Σύμβαση»), εγκρίνεται εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Το κείμενο της Σύμβασης περιλαμβάνεται στο παράρτημα Ι της παρούσας απόφασης.

Άρθρο 2

Ο πρόεδρος του Συμβουλίου εξουσιοδοτείται να ορίσει το πρόσωπο που είναι αρμόδιο να καταθέσει, εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το έγγραφο που αναφέρεται στο άρθρο 27 παράγραφος 4 της Σύμβασης προκειμένου να εκφραστεί η συναίνεση της Ευρωπαϊκής Ένωσης να δεσμευτεί από τη συμφωνία.

[11] ΕΕ L 351 της 20.12.2012, σ. 1.

Άρθρο 3

Κατά την κατάθεση του εγγράφου που αναφέρεται στο άρθρο 27 παράγραφος 4 της Σύμβασης, η Ένωση προβαίνει στη δήλωση που προβλέπεται στο άρθρο 21 σχετικά με τις συμβάσεις ασφάλισης.

Το κείμενο της δήλωσης αυτής περιλαμβάνεται στο παράρτημα ΙΙ.

Άρθρο 4

Η παρούσα απόφαση αρχίζει να ισχύει την ημέρα της έκδοσής της.

Βρυξέλλες,

Για το Συμβούλιο
Ο Πρόεδρος